

РЕШЕНИЕ

№ 36614

гр. София, 23.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2334** по опис за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Г. А. Н. А., гражданин на Е., роден на г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България от 01. 02. 2026 г. на ЗКС, консул в Посолството на Република България в К. - Е..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Не са спазени изискванията за форма на акта, както и че същият не е съобразен с представените доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

Ответникът - ЗКС, консул в Посолството на Република България в К. - Е., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Позицията се на съдебна практика.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Г. А. Н. А., гражданин на Е., роден на г. е подал на 24. 11. 2025 г. искане в Посолството на Република България в К. - Е., за получаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България. Като цел на пътуването е посочено – предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

На 01. 02. 2026 г. А. получил отказ за издаване на виза по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, като е посочена и допълнителна забележка – „Предоставените доказателства са недостатъчни, за да се установи истинско познанство или

проверима връзка между кандидата и потенциалния работодател. Има основателни причини да се подозира, че лицето не възнамерява да пребивава в България дългосрочно или постоянно, а по-скоро се стреми да получи статут на пребиваване в България и Европейския съюз. При проверка е установено, че представения трудов договор и длъжностната характеристика са разписани само на български език, без превод на език, който е познат и разбираем от апликаната, от което може да се предположи, че той не е разбрал и не са му известни изискванията за длъжността на която е нает, както и условията на труд. Представеният трудов договор не съдържа референтен номер, което поражда съмнения относно неговата автентичност.

С жалба от 13. 02. 2026 г. по описа на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. С оглед допустимостта на жалбата е налице и произнасяне с Определение № 5760 / 27. 05. 2026 г. по адм. д. № 4977 / 2026 г. по описа на ВАС – Четвърто отделение.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят Жалбоподателят Г. А. Н. А., гражданин на Е., роден на г. е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от консул К. Я., определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 22 / 29. 06. 2025 г. /стр. 20/ на посланика на Република България в Е. и Заповед № 95-00-26 / 16. 01. 2025 г. на министъра на външните работи (стр. 22), поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид D”, поради предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, а на основание т. 24 от същия член, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

В конкретни случай, е постановен отказ по искането за издаване на виза на чужденеца, тъй като е прието, че представените документи не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване, като представената информация е с цел получаване на пребиваване в РБ.

Съдът намира, тези изводи на административния орган за неправилни и незаконосъобразни.

Съгласно чл.30, ал.3 от НУРИВОВР, консулските длъжностни лица издават или отказват

издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".

Във връзка с извършената съгласувателна процедура, по делото е представено (стр. 45) писмо от зам. председателя на ДАНС, в което е посочено, че заявителят не говори чужд език, а трудовият му договор е на български език, което предполага, че същият не разбира условията и съдържанието, респективно съществени елементи на трудовия договор и длъжностната характеристика.

Съдът намира така изложените доводи от ДАНС и на които се е позовал административния орган, за напълно погрешни и същите не намират опора в закона.

В случая не става ясно какви съмнения има относно целта на чужденеца, доколкото същата е ясно посочена – разрешен достъп до пазара на труда, като няма никакви изложени мотиви относно истинността на изложените от чужденеца изявления.

Съгласно чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

По делото е представено (стр. 8) писмо рег. № 536400-91145 / 13. 10. 2025 г. на Дирекция „Миграция“ до „Стреза“ ЕООД, с което се уведомява дружеството, че няколко лица, между които и жалбоподателят Г. А. Н. А. (макар и изписан като Д. А. Н. А.), имат предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от три години, като следва да предприемат действия по подаване на заявление за издаване на вида тип Д.

В тази връзка по делото е представено копие от трудов договор между жалбоподателят и „Стреза“ ЕООД, както и декларация за осигурен адрес на пребиваване на чужденеца.

Съдът намира за неоснователни доводите за липсата на превод на трудовия договор, тъй като е видно, че същият е в сферата на строителството, където не се изисква никакви специфични изисквания към длъжността. В тази връзка са необосновани и доводите за липсата на „референтен номер“ на трудовия договор, тъй като в закона липсва такова изискване.

На основание чл. 24и, ал. 5, т. 9 от ЗЧРБ следва да се представи единствено заверено от работодателя копие на сключен срочен трудов договор за длъжност с код по Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г., подписан от страните и влизащ в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника – чужденец, и копие от длъжностната характеристика, когато е неразделна част от договора. Въпрос на договореност между страните по трудовото правоотношение е да уредят помежду си конкретните права и задължения по трудовия договор и консулските длъжностни лица не могат да се намесват в тези отношения.

Съгласно чл. 21, т. 7 от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г. за създаване на Визов кодекс на Общността разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации, като съгласно чл. 21, т. 8 при разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи.

В конкретния случай, въпреки че от жалбоподателят са представени всички изискуеми документи същите не са обсъдени по същество, а са изведени необосновани изводи без такава допълнителна проверка да е извършена, в случай, че е имало съмнение относно заявената цел.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение, като производството пред органа продължи по вече подаденото заявление.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски, като съобразно представения списък, се претендират разноски в размер на 5,11 евро държавна такса, 15,34 евро държавна такса по частната жалба и 400 евро адвокатско възнаграждение. В същото време, по делото е налице единствено пълномощно на упълномощения адвокат, без обаче наличието на договор за правна защита и съдействие, в който да е уговорен размера на дължимото адвокатско възнаграждение. При липсата на доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение, такова не следва да се присъжда, а следва да се осъди ответника единствено за заплатените държавни такси, за които са налице доказателства за плащането им.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Г. А. Н. А., гражданин на Е., роден на г., отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България от 01. 02. 2026 г. на ЗКС, консул в Посолството на Република България в К. - Е..

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати на Г. А. Н. А., гражданин на Е., роден на г. направените по делото разноски в размер на 20,45 евро (двадесет евро и четиридесет и пет евроцента).

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - консул, завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в К. – Е., за ново произнасяне по заявлението за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: